

[Hasle.]

af Krisen i og for sig, men at det jo er muligt, at andre Begivenheder i den Tid, som dette Lovforslag levner, kan gøre det muligt at bevare Slægterne ved Gaardene, Købmanden ved sin Forretning o. s. v. (*Justitsministeren* [Zahle]: Det var ogsaa godt). Det var ogsaa godt, siger den højtærede Justitsminister, ja, men dér ligger netop den fundamentale Fejltagelse. Jeg tror, den højtærede Justitsminister er den eneste i denne Sal, der ikke har forstaaet, at jeg ikke gjorde Opposition mod dette Lovforslag, men stillede mig velvilligt til det. Jeg udtalte udtrykkelig baade i Indledningen og Slutningen af min Tale, at jeg paa mit Partis Vegne netop ikke i Hovedtrækkene opponerede mod dette Lovforslag, men tilsagde det en velvillig Behandling, og det kan jeg gentage nu, saa tror jeg da, at den højtærede Justitsminister vil have forstaaet mig.

Krag: Det er kun et Par Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Hasle, som jeg gerne vil gøre.

Det ærede Medlem udtalte sin Utilfredshed med den Ændring, der er sket i § 2, næstsidste Stykke, hvorefter der ikke skal kunne gives Henstand, hvis Skyldneren f. Eks. ved Betaling af Terminsydelse til en efterstaaende Prioritetshaver, ved Indfrielse af Gæld med efterstaaende Prioritet eller uden Pantesikkerhed, Kautionsforpligtelser eller lignende har berøvet sig selv Muligheden for at dække Ydelserne af de pantsikrede Laan i første og anden Prioritet. Det skal jo erkendes, at der kan indtræde Forhold, hvor en strikte Gennemførelse af denne Bestemmelse vil kunne foranledige, at en Skyldner ikke kan hjælpes, endskønt det var rimeligt, om han blev hjulpet, men det ærede Medlem Hr. Hasle kan dog selvfølgelig ikke finde det rimeligt og velbegrundet, om en Skyldner benytter Henstandslovgivningen til at klare Slægt og Venner ud af Forpligtelser, som de har paadraget sig, paa Bekostning af de Kreditinstitutioner, som dog har første Ret til at blive honoreret, og det er jo ikke andet, der har fundet Udtryk i den Bestemmelse, som det ærede Medlem kritiserede, end det, jeg her har nævnt.

Endvidere mente det ærede Medlem, at man ved denne Forlængelse af Henstandslovgivningen havde paataget sig Pligt til at unddrage fra Adgangen til Henstand Ydelser af Førsteprioritetslaan. Ja, jeg ved ikke, hvorpaa det ærede Medlem be-

grunder denne Betragtning. Det, som § 9 i Lovforslaget udtrykker, er det, der tidligere har staaet i Loven, at man skal, hvor der ikke er tvungende Grunde for ikke at gøre det, undtage Ydelser af Førsteprioritetslaan fra Henstandslovgivningen. I Tilfælde, hvor det ikke skønnes fornødent — siges det udtrykkelig — at give Skyldneren Henstand med Betaling af Renter og Afdrag af samtlige Pantefordringer, dér skal nu, som Tilfældet har været ved den hidtidige Henstandslovgivning, Pligten til at yde Henstand fortrinsvis paalægges de sekundære Panthavere. Jeg er af den Opfattelse, at dette, naar ligeligt Hensyn skal tages til alle berettigede Interesser, ikke kan udtrykkes anderledes, end Tilfældet her er.

Saa gjorde det ærede Medlem i Begyndelsen af sin Tale nogle Bemærkninger i Anledning af Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal ved en tidligere Lejlighed har fremsat her i Salen; det ærede Medlem citerede denne Udtalelse, hvis Hovedindhold var, at hvis vi ikke naar til Lønnedsættelse i dette Land, vil Arbejdsløsheden blive katastrofal. Jeg ved egentlig ikke, hvad det var for en tynd Traad, der forbandt disse Betragtninger af det ærede Medlem med den Behandling af Lovforslaget, som her finder Sted. Jeg synes, det var et lidt vel anstrengt Forsøg paa allerede ved Behandlingen af dette Lovforslag, hvori de Konservative jo ikke er uenige med de andre Partier her i Salen, bortset fra det kommunistiske, at rette et Angreb paa det almindelige Grundlag, hvorpaa Overenskomsten mellem tre Partier i dette høje Ting hviler. Jeg synes, at det ærede Medlem skulde have undladt dette Forsøg, thi Forholdet er i Virkeligheden fuldkommen blevet det, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal omtalte ved den paagældende Lejlighed. Vi har her i Landet desværre en katastrofal Arbejdsløshed, foranlediget ved det store Prisfald og den dermed følgende svigtende Købeevne, uden at Reallønnen samtidig dermed er faldet, tværtimod er den steget siden 1929, hvad der jo har fundet sit Udtryk i Pristallets Fald fra 174 til 156 i denne Periode. Naar vi ikke kan naa til en Pristigning i dette Land gennem Stigning af Priserne *udenfor* Landets Grænser, paa fremmede Markeder, naar Reallønnen ikke direkte kan nedbringes, ja, saa maa det ske ad indirekte Vej. Reallønnens Fald kan jo tilvejebringes ved en Formindskelse af det Kronetal, der udbetales i Lønninger — det er den direkte Vej — eller ved en Formindskelse af den enkelte Krones Købeevne,